

Tomáš kardinál Špidlík, S.J.

Několik úvah užitečných na cestu

MILÁN

Milán je město obchodní a průmyslové, setkává se tu mnoho národností, dělníci všech druhů. Nejlépe to vidíme, když večer zajdeme na náměstí před dómem, kde se lidé shlukují do skupinek podle svého původu a nad tím vším vévodí na katedrále malá soška Madoniny, Marie Matky národů.

Pozoroval jsem tam jednu hlouček Napoletánců. Obyčejně se tu necítí dobře. Jsou z jihu od moře a tu je práce uzavírá do domů jakoby do vězení. Proto jeden z nich rozehrál kytaru a začal zpívat napolitánskou píseň o modrém moři. Ostatní se chytili okolo krku a plakali. Lidé z jiných skupinek se jim smáli. Právem? Jistě ne. Člověka často život zanesení do cizích končin světa, kde se mu všechno zdá chladným a tuhým. Ale vzpomínka na mládí, prožité v dobré rodině doma, zůstane vždycky hřejivým ohníčkem pro srdce.

COLLE DON BOSCO

Pěkný je pohled z kopce na město. Chodí tam turisté i poutníci k Panně Marii. Ale usadili se tam i duchovní synové Dona Bosca, salesiáni, řeholníci, kteří se zabývají vychováváním mládeže. Jejich zakladatel si všimnul, kolik chlapců se potlouká po ulicích a nemá nikoho, kdo by je uvedl na správnou cestu.

Bylo-li tomu tak před sto léty, tím aktuálnější se stal tento problém dnes, i když vnější situace je jiná. Tenkrát bylo dětí mnoho, dnes je jich málo, ale jsou ještě opuštěnější. V rodinách bývá jenom jedno dítě. Otec i matka chodí do zaměstnání. A dítě se buď dívá na televizi nebo se potuluje samo po ulici, nemá nikoho, kdo by s ním upřímně pohovořil o životě, do kterého vstupuje. Naše návštěva

výchovného střediska nám má rodičovské povinnosti připomenout.

TURÍNSKÉ PLÁTNO

Zapomínáme na to, že jedním z prvních, kdo studoval v 19. století turinské plátno vědecky, byl český lékař z Prahy. Zajímalo ho, jak mohl Kristus Pán umřít na kříži v tak krátké době, když jizvy od hřebů na rukou a na nohou nejsou závažné a rána do srdce byla zasazena až po smrti. Došel k tomuto lékařskému závěru: Kristus byl na kříži vystaven velkému tělesnému a duševnímu vypětí, které mu zastavilo tep srdce. Toho okamžiku Ježíš využil, aby svůj život cele odevzdal Bohu. Je to jistě pěkná lékařská meditace. Od té doby už bylo mnoho jiných vážných studií o turínském plátnu, které se stalo relikvií společné úcty křesťanů. Mnoho se tu jistě naučíme.

PAVIA, HROB SV. AUGUSTINA

Jméno sv. Augustina je dobře známé. Ačkoli pochází z Afriky, stal se velkým učitelem evropské církve. Co je na něm tak zajímavého? O světcích čítáváme, jak si od mládí uchovávali nevinnost, jak byli poslušní, zbožní, všem za vzor. Takový Augustin nebyl. Měl sice dobrou matku, která se za něho modlila, ale on sám žil světácky a dopouštěl se hříchů. Obrátil se k Bohu až v dospělém věku v Miláně. Ale i tu měl velké pochybnosti. Je to vůbec ještě možné, aby začal nový život ten, kdo si už navyknul na starý? Ukázali mu příklad několika jiných, kteří to dokázali. A tehdy pronesl známou větu, která se dodnes opakuje po něm: „Když to dokázali tam ti jedni a tam ti druzí, proč bys to nedokázal i ty, Augustine?“ Jak je to povzbudivé i pro nás samy. Často se dopustíme něčeho, co nás mrzí. Je nám toho být líto, můžeme si nad tím i zaplakat, ale hlavní je uvědomit si, že se v církvi všem dává možnost to napravit. Té důvěry potřebujeme do života všichni.

BENÁTKY

Co nám pěkného poví Benátky? Město postavené na vodě, Takový je i náš vlastní život. Všecko kolem nás je plno nejistoty, a my se přesto nebojíme, musíme mít odvalu postarat se o sebe. „Sláb jenom ten, kdo ztratil v Boha víru a malý ten, kdo má jen malý cíl.“ Benátčané byli po léta velkými dobyvateli světa. Existuje o tom jeden z jejich čtyřhlasných chórů. Jsou tam slyšet jakoby výkřiky bojovníků. Ale mezi ně se plete slabý hlásek zpívající své *Ave Maria*. Ztrácí se, ale nehyne, naopak se stále zesiluje, zatím, co mužské výkřiky slábnou. Nakonec celý sbor zazní jednohlasně: *Ave Maria*, Tak tomu má být i v našem životě. Začínáme odvahou, ale skončíme modlitbou důvěry.

